

KAJ JE BOLEZEN?, 2. DEL

Kaj so te zaznave? Zakaj tako zmotno doživljamo in se nam zdi, da se to v resnici dogaja? Občutki izraziti, tudi barve so zelo različne, take, ki jih v tako imenovanem normalnem stanju ne vidimo. Ker so občutki, doživljanja in čustva izrazito močni, lahko postanemo znervirani in odreagiramo burno, z ne dovolj samokontrole, in postanemo agresivni. Dogaja se, da lahko povzročimo škodo sebi in drugim nehote. Nikoli ne bom pozabila, da sem hčerko, ki jo imam najraje, zgrabila za vrat, in še danes me strese, ko na to pomislim. Mediji napihnejo, da je to duševna bolezen, vendar mislim, da je to le stranski pojav vsega tega, kar se nam dogaja. Tudi jaz sem imela nerealne občutke. Če le pomislim, ko sem še imela avto, koliko kilometrov sem prevozila! Naenkrat sem videla pojave, kako so ob cesti tekla zakamuflirana bitja do mojega avtomobila. Naenkrat jih ni bilo več in še danes ne vem, ali sem res kaj doživela ali pa je bilo to samo v moji glavi. Večkrat, tudi sredi noči, sem šla v Kočevski rog. Bila sem v gozdu in nisem vedela, kam me bo pripeljala pot. Imela sem malo bencina v rezervoarju. Imela sem srečo, da sem prišla na plano. Vmes sem srečala medveda, prižgala dolge luči in medved se je pobral v svojo smer. Imela sem nalogo raziskovanja. Zmotili so me daljnovidi. Mislila sem, da so od tam prihajali vsi glasovi, žarišče tega, kar se mi je dogajalo. Sicer pa sem preko telefona dobivala sporočila, ne da bi pritisnila na tipko, ki vzpostavi zvezo.

Kmalu sem si začela domišljati, da sem evropska vlada in moram ukrepati. V življenju se nisem veliko ukvarjala s politikom, a takrat sem kar bila vlada. Zpizu sem povedala, da mi nimajo kaj pošiljati te borne pokojnine, saj mi vsak mesec pripada plača evropskega vladarja, ki naj bi bila vredna več tisočakov. Bila sem dvakrat hospitalizirana. Prvič sploh nisem vedela, kako se je zgodilo. Mož me je opazoval, kako moram vsako noč ven, da nisem bila več prepričana, koliko otrok imam, tudi te misli so prihajale od zunaj. V trenutku se mi je zdelo, da sem srečala punco, ki je bila podobna hčeri, in mislila sem, da sem njena mama. Nato sem mislila, da imam več sinov. Mož je dal poizvedbo v porodnišnico, koliko otrok imam, in še temu nisem mogla verjeti. Signalov oz. glasov nisem slišala v svoji glavi kot prej omenjena gospa ali pa moj sin, ki misli, da tudi skozi njega govorijo. Sama sem to doživljala preko žic (daljnovodov), sten, kot bi imeli zgoraj neko tehnologijo, slišala sem tudi glas predsednice bloka. Kar se tiče tehnologije, se tukaj ujemava s sinom. Meni se je dogajalo podobno kot njemu zdaj. Glasove sem slišala tudi preko t. i. vladnega telefona. Dajal mi je tudi znake, ko so se prikazovala števila, ki niso bile telefonske številke. To so bile številke žrtev ali rešenih. Če sem prišla k sinu na obisk v psihiatrično bolnico, sem preko tehnologije slišala še bolj različne glasove, ki so vplivali name. Dajali so mi informacije, da sem se razjezila ali kazala druga čustva. To je bilo zelo intenzivno in moteče.

Spravila sem se k pisanju magistrske naloge, ki je nikoli nisem dokončala. Slišala sem glasove, ki so govorili z mano kot po radiu, postaja je bila nekje na enem računalniku, ki je bil povezan z mojim. Prav tako kot sem jaz doživljala, da se z menoj povezujejo preko računalnika, telefona, daljnovodov, tudi sin pravi, da je njegovo telo ujet, nanj vplivajo na daljavo. Vsi, ki smo to doživljali, se sprašujemo, zakaj smo ravno mi izbrani za take eksperimente. Tega intenzivnega dogajanja drugi ne slišijo, vidijo. Tablete zagotovo pomagajo, čeprav je res, da sem bila precej časa v bolnišnici, preden so se moji kontakti s tehnologijo prekinili. Potem pa – nenadoma tišina, nič več povezave preko

Rebecca Bobnar

ničesar, ne preko telefona ne računalnika. Kako to? Podobno se mi je zgodilo dvakrat v življenju, prvič po močnem stresu, ko je bil mož zaboden, in moje delo, v katero sem precej vložila, zavrnjeno. Zavrnen je bil magisterij. Ko sem želela, da bi se ponovno habilitirala v asistentko, je bila habilitacija zavrnjena. Ocenjevalec je dal negativno oceno. Sklepal je po tem, da se nisem dobro izkazala na enem simpoziju. Problem je bil v tem, da se sploh nisem mogla doma pripraviti, saj ko sem hotela delati na računalniku, se je začelo pogovarjanje z mano preko tako imenovane radijske postaje. Bilo je res mučno in nisem vedela, kaj naj naredim, če bi morala naslednji dan govoriti na simpoziju. Za naju s sinom je značilno, da sva trmasta, močna človeka, hotela sva nekaj doseči, nekaj pomeniti, tako imenovana bolezen pa naju je naredila dve drobnji pikici, ki dvomiva, da znava misliti, komunicirati, kakšen je najin spomin (ali se dobro spominjava stvari ali je spomin ukrivljen). Vse življenje sem dajala prednost učenju, delu, žal tudi na račun družine, kjer nisem mogla vzpostaviti reda. Hotela sem se vsaj malo približati svojemu očetu, ki bi bil pred nekaj meseci star 100 let. Bil je univerzitetni profesor, tudi rektor univerze in član Akademije znanosti in umetnosti. Doživel je uspehe tudi v tujini, meni pa je šlo vse po zlu že na začetku, kar mi je povzročilo hude duševne stiske. Za ljudi, preživelce (ki so preživeli vso to kalvarijo), je značilno, da začnejo ustvarjati. Ugotovila sem, da znam v akutni fazi pisati dobre pesmi v stilu repa, ki so doživele aplavz, ko sem z njimi nastopala na prireditvi v Psihiatrični bolnici Polje, pa tudi sicer so jih ljudje hvalili, če sem jim jih dala za prebrati. Žal se niso ohranile. Drugi ljudje lahko svoje izdelke ustvarjanja, npr. risbe, pokažejo na razstavah, pišejo oz. so soavtorji knjig. Kdor je enkrat nor, ni za vedno nor in človek bi moral imeti priložnosti, da ustvarja še naprej.

Nika Cigoj Kuzma